

ENGELS OM DEN UTOPISE SOSIALISMEN:

"RESULTATET KUNNE IKKE BLI ANNET ENN EN SLAGS EKLEKTISK GJENNOMSNITTSSOSIALISME, SLIK SOM DEN FAKTISK TIL IDAG HAR BEHERSKET TENKNINGEN HOS DE FLESTE ARBEIDERE I FRANKRIKE OG ENGLAND, EN BLANDING AV DE YMSE SEKTSTIFTERNES MINST ANSTÖTVEKKENDE KRITISKE UTTALELSER, ØKONOMISKE LÆRESETNINGER OG FORESTILLINGER OM DET FREMTIDIGE SAMFUNNET, ET MIKSMAKS SOM GIR PLESS FOR DE MANGFOLDIGSTE AVSKYGNINGER OG SOM KAN BRYGGES IHOP DESS LETTERE JO MER DE ENKELTE BESTANDELENE HAR FÅTT SLEPET AV SEG SKARPE KANTER I DEBATTENS STRÖM, PÅ SAMME MÅTEN SOM RUNDE STEINER I EN BEKK: FOR Å GJÖRE SOSIALISMEN TIL EN VITENSKAP MÅTTE DEN FÖRST STILLES PÅ VIRKELIGHETENS GRUNN."

(Fra "Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap.")

Utgitt av SUF(ml)'s studentlag i Bergen

Nr 2 1971

POPULISMEN

EN BLINDGATE FOR FOLKET, EN STYRKE FOR KAPITALEN.

PAG's "Bidrag til debatten om populisme" er et uttrykk for deres eksperimentelle strategi; egentlig kan en ikke si noe sikkert om noe, og derfor blir resultatet en del løsrevne og motstridende strøtanker om alt og ingenting.

FEILAKTIG ANALYSE AV KAPITALISMEN.

Utgangspunktet er radikalt nok: kapitalismen er ikke noe humant samfunnssystem. Det pekes på endel aspekter: produksjon av sosialt søppel, ødelegging av den økologiske balanse, sentralisering, rasjonalisering, osv. Men hva med selve kjernen: motsetningen mellom lønnsarbeid og kapital, mellom de som eier produksjonsmidlene og de som må selge sin arbeidskraft.

Populistene hevder at hvem som eier produksjonsmidlene er avgjørende, det viktige er at det eksisterer menneskelige forhold! Men de som eier produksjonsmidlene har alltid bare skapt menneskelige forhold for seg sjøl. Føydalismen var meget menneskelig for adelen, slave-samfunnet for slaveeierne og kapitalismen for kapitalistene.

Det populistene i sin småborgerlige individualisme ikke fatter, er at kapitalismen - på like linje med tidligere samfunn - er et klasesamfunn, og at de ulike klassene har motstridende interesser. Det er ikke spørsmål om å befri menneskeheten fra kapitalismen, men om å organisere de undertrykte klassene til kamp mot kapital-eierne.

Det er ikke tilfeldig at ordet fiende står i anførselstegn de få stedene det forekommer i teksten. Kapitalismen er for populistene ikke et resultat av økonomisk utvikling og klassekamp, men en tilfeldig opphopning av teknokraters og byråkraters feilgrep - og strategien blir deretter: ingen fiender. Alt som trengs er å avsløre maktstrukturene gjennom innsikt og sunn fornuft; moteekspertise. "Sosialismen er for dem alle et uttrykk for den absolutte sannhet, fornuft og rettferd, og trenger bare å bli oppdaget for å erobre verden ved sin egen kraft." (Engels mot de utopiske sosialistene.)

UNDERVURDERING AV FIENDEN.

I og med at populistene ikke ser noen fiender, tror de at de kan snikinnføre populismen uten å møte motstand. Et klart eksempel på dette er et forslag til aksjonsformer:

"Såleis kan det bli aktuelt å innstille miljø-øydande produksjon, å gjere om parkeringsplassar til dyrkjingsjord, å rive ned forretningsbygg i storbyane (og nytta materialet til å byggje småindustri i lokalsamfunna)." Populistene kan jo forsøke å dyrke reddiker i parkeringsbygget på universitetet, eller rive ned Sundtbygget og bygge barnehager på Fantoft. Dette ville sikkert bli både morsomt og kontaktskapende, men vi kan garantere at det eneste en oppnår er å bli satt inn for tjuveri. Å styrte kapitalismen er ikke så enkelt som å stjele produksjonsmidlene en mørk natt. Det er ikke rart at anarkisme og populisme etterhvert er begynt å gå godt i spann - eventyrpolitikk er ute og går.

PARLAMENTARISME OG IDEALISME.

Populistene har en fullstendig naiv tro på demokratiet og rettferdigheten som abstrakte begreper, hevet over klassene. Det hevdes t.eks. i en av artiklene at dersom:

"..en ny radikal bevegelse inntar parlamentet og vil omskape samfunnet ved å gi de parlamentariske flertallsreglene et nytt innhold ved å kombinere dem med massenes direkte aksjoner, vil det bli svært vanskelig for borgerklassens organisasjoner å drive propaganda som fremstiller dette som "udemokratisk"."

Men dette er jo et reelt udemokratisk krav for borger-skapet fordi det vil innskrenke deres friheter og rettigheter. Det er fullstendig naivt å tro at borgerskapet vil gi avkall på sitt demokrati uten kamp. I en slik situasjon er det ikke de revolusjonære som velger å bruke vold - det blir et spørsmål om nederlag eller seier.

Videre i artikkelen:

"En sterk vilje til å bruke vold vil føre til at det nye samfunn vil bli prega av vilje til å bruke vold i en gitt situasjon."

Her blir også vold gjort til et abstrakt begrep som i seg sjøl enten er riktig eller galt, uansett hvilken klasse den rammer.

STATSTEORI ELLER SCIENCE FICTION.

Også i synet på statsmakten har populistene et metafysisk forhold til virkeligheten:

ER SF ET REVOLUSJONÆRT PARTI?

I "Prinsippfråsegn frå Sosialistisk Folkepartis 7. landsmøte 1971" heter det: "Kampen for sosialismen kan ikkje förast fram til siger i Stortinget, men kamp innanfor og utanfor dei folkevalde organ må gå hand i hand, og folkets eigen innsats er den avgjørende faktor, og det parlamentariske arbeidet må innordnast i denne innsatsen. Denne kampen er revolusjonær fordi han har til formål å skapa eit nytt samfunn der folket styrer - ikkje reparere på eit gammelt samfunn der kapitalen styrer."

Er det så at SF's kamp er revolusjonær fordi den tar sikte på et nytt samfunn? Nei, den er ikke det. Da ville populistenes og sosialdemokratenes og diverse andre grupperingers arbeid også vært revolusjonært. Dersom begrepet revolusjonær overhodet skal ha noen mening, må det bety overgang til sosialismen gjennom en voldelig revolusjon, at en klasse styrter en annen, ikke bare "overtar" etter den, slik et parti overtar regjeringsposisjonen etter et annet.

Videre fra prinsippprogrammet: "SF vil arbeida for å sikra ein fredelig overgang til sosialismen og søkja gjere det umogeleg for borgerskapet og gripa til kupp og valdsbruk for å hindra ei avgjerande demokratisering av samfunnet og for å prøva atterreisa kapitalismen. Røynsleane frå andre land syner kor vanskeleg dette er, men historiske føresetnader

"..dersom makthaverne fortsetter å neglisjere oponi-onen, vil deres legitimitet undergraves og et formelt demokratisk samfunn vil avsløre sin egentlige natur og eventuelt vise seg som diktatur."

"...systemets autoritet vil da tæres bort og skape grunnlag for fundamentale systemoverskridende endringer."

I en tidligere artikkel sto det at det finnes mange metafysiske statsteorien, og det får vi her bekreftet. Staten vil dø av tæring når den ikke lenger kan "legitimere" seg. Ganske enkelt smuldre bort i skamfullhet over sin egen kapitalistiske natur! Eksempler? Hellas? Haiti? USA? Dette er ikke bare idealisme, men rene skjære science fiction!

KLASSESTANDPUNKTET BESTEMMER STRATEGIEN.

Er det så bare uvitenhet som gjør at populistene ender opp med utopi i teorien og aksjonisme i praksis. Vi tror ikke det. Populismen representerer et klart småborgerlig klassestandpunkt. De vil gjerne avskaffe stygge utvekster på kapitalismen: monopolisering, sentralisering, miljø-ødeleggelse etc. - og holde den innenfor mer humane rammer som tjener lokalsamfunnet. Dette er en småborgerlig drøm, og en historisk umulighet. De ønsker ikke å avskaffe kapitalismen overhodet, men å gjøre den mer småborger-vennlig.

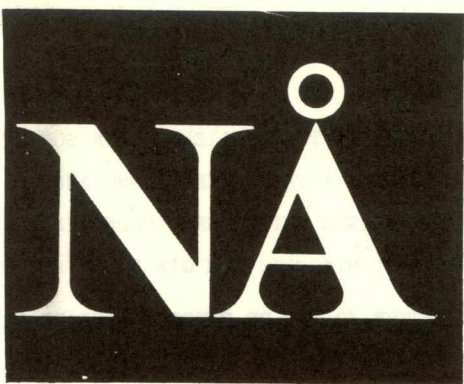
Dersom målet deres var å knuse kapitalismen, ville de skjont at arbeiderklassen er den eneste konsekvente kraften i denne kampen. Som Stalin sier: "Siden nå proletariatet er den eneste klasse som uopphørlig vokser og øker i styrke, som driver det samfunnsmessige liv framover og samler om seg alle revolusjonære elementer, så er det vår plikt å anerkjenne det som hovedkraften i vår tids bevegelse, å stille oss i dets rekke, og gjøre dets progressive bestrebelser til våre bestrebelser."

og politiske tradisjoner i Noreg gjev eit godt grunnlag for å arbeida for ein fredelig overgang til sosialismen, så langt det norske folk sjölv kan rå over si sosiale utvikling i ei verd der stormaktsinteressene dominerer."

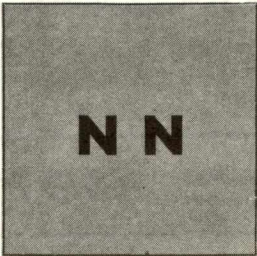
Henger dette sammen? Hvilke historiske forutsetninger og tradisjoner er det som gjør fredelig overgang mulig i Norge? SF peker ikke på en eneste! Attpåtil kommer de med et forbehold etterpå som vel må svekke denne syltynne argumentasjonen ytterligere. Ut fra dette blir pratet om nødvendigheten av å jobbe for en fredelig overgang bare det pratet det er. Spørsmålet om vold eller fredelige midler er ikke i første rekke et spørsmål om hva SF sjøl er villig til å ta i bruk, eller hva det er villig til å propagandere at folk må ta i bruk. Det dreier seg om de midler som all historisk erfaring viser er nødvendige. (SF motsier oss ikke på dette siste punktet, noe som gjør deres argumentasjon enda mer absurd.)

Så til slutt: betingelsen for å gjøre en fredelig revolusjon blir å gjøre det umulig for borgerskapet å gjøre kupp. Peker SF på noen metoder for dette? Nei, som vanlig gjør de ikke det. Dersom de hadde satt seg ned og analysert situasjonen og de historiske erfaringene, ville de ha kommet til at det

forts. neste side

Norsk gerilja mot EEC?

HVEM ER HAN?

Mannen som står bak geriljaopplegget mot norsk medlemskap i EEC. Det er han som ønsker gatens justis i en politisk debatt. Det er han vi sammen med enhver ansvarsbevisst nordmann ønsker å stoppe. Vi ønsker ikke å bli tvunget inn i det kaotiske opprør han prøver å skape. Vi har journalist Per Vassbotns ord for at han eksisterer — han har tidligere vist seg å være godt informert.

splittel- sesfor- sök !

TORILD SKARD, lektor:

— Det er sikkert at Folkebevegelsen ikke vil ta i bruk demonstrasjonsmetoder som ikke hele organisasjonen er enig i. Piratsendere og ikke-voldgerilja er ikke drøftet av styret. Dagbladets oppslag er helt ukjent for meg. Personlig mener jeg det ikke er noe i veien for å benytte f.eks. sit-down-aksjoner hvis det er grunnlag for det. Jeg er ikke villig til å gå inn for metoder som vil kunne splitte Folkebevegelsen. Vi må i alle fall vente og se. Det er meget som taler for at det i sluttfasen vil bli en hard fight. Regjeringen bestemmer temperaturen.

Er det dette som er Sosialistisk (!) Folkepartis stilling til initiativet i EEC-kampen? "Vi må i alle fall vente og se." Vi tror at SF kunne ha god bruk for å studere Stalin: "Som utgangspunkt (for strategien og taktikken) må man forkaste den passive ventingens metode, ... samt erkjennelsen av at det gjelder å ikke "ligge", men stå på marxismens standpunkt; ikke bare "forklare verden", men å "forandre" den; ikke "betrikte proletariatet bakfra" og ikke slepe etter i hendelsenes kjølvann, men å lede proletariatet og være et bevisst uttrykk for den ubevisste prosessen." Dette er strategi for sosialister! Torild Skard hevder en strategi for tilskuere!

Vi tror ikke det er å stille for høye krav til SF-stud å vente at de: 1) tar avstand fra at TS lar seg bruke av borgerpressen for å svekke EEC-motstanden, 2) tar avstand fra TS's halehengslinje som vil føre til at hun følger i Europabevegelsens kjølvann like inn i EEC!

LEIF JOHANSEN, professor:

— Piratsender, streiker og okkupasjon av regjeringskontorer virker som ren fantasi på meg. Likevel kan jeg selvfølgelig ikke følge tankene til hvert enkelt medlem av Folkebevegelsen. Uansett hva de måtte mene om de virkemidlene som har kommet frem i Dagbladet, kan de i alle fall ikke sette dem ut i livet i Folkebevegelsens navn. Jeg har lest artikelen i Dagbladet og må personlig ta avstand fra de virkemidlene som det der skrives om. I denne debatten kan ikke Folkebevegelsen bruke ulovlige metoder.

Er det kommunisten, dette her? Er det en kommunist som omtaler streiker som ren fantasi? Nei, det er det selvsagt ikke, det er revisjonisten! Er det kommunisten som "må ta avstand" fra streiker mot EEC (som KU i Bergen har gått inn for)? Nei, selvsagt, slikt er det bare reaksjonære som gjør. Her ser vi det endelige resultat av NKP's "gjem-deg-vekk-i-fronten"-praksis, en praksis som bare fører til at man lar seg lede av frontens høyrekrefter. Leif Johansens standpunkter i denne saken er i klar motsetning til KU i Bergen sine standpunkter. Akter KU å fastholde sin linje om streik mot EEC og dermed ta avstand fra LJ's reaksjonære oppgult, eller vil de gjøre "selvkritikk" og dingle lojalt i hælene på et reaksjonært partimedlem? Her trengs en avklaring!

ERLAND MIKKELSEN, faglig tillitsmann (NEBB):

Jeg er ikke-voldsmann og imot f.eks. SUF (ml.) og deres metoder. Jeg tror man kan arbeide for å få frem sine meninger uten bruk av vold og slike metoder som er nevnt i Dagbladets oppslag. Streiker i denne forbindelse, piratsendere og okkupasjon av regjeringskontorer mener jeg er upassende metoder. Jeg er for en bredere diskusjon omkring EEC-problematikken. Det forutsetter bl.a. at motstanderne av EEC får slippe til med sine synspunkter i våre masse-media i større grad enn nå.

Erland Mikkelsen snakker om "bredere diskusjon" og om at motstanderne av EEC må få slippe til med sine synspunkter. Dette kan han stå fram og si i offentlige intervjuer, og stå fram som den store demokraten. Men hva gjør han hjemme i sin egen fagforening på NEBB? Der kjører han LO-ledelsens "vente-og-se"-linje! Og ikke nok med det. Fem marxist-leninister på NEBB - som tok avstand fra denne passive linjen i en løpeseddel som de spredte på bedriften - fikk han sparket ut av fagforeningen, demokraten! Det skulle være klart hvorfor han er imot SUF(ml)'s metoder når de går ut på å avsløre en så hårreisende dobbeltpolitikk som EM har ført.

Samme spørsmål til A-stud som til de ovennevnte lag: Godtar de eller tar de avstand fra EM's rolle i dette splittelsesopplegget fra NÅ, og hans reaksjonære opptreden på NEBB?

forts.

er folket og bare folket som kan stoppe borgerskapet. Og folket kan bare stoppe et bevæpnet borgerskap dersom det er bevæpnet sjøl. Å tro noe annet er å tro på mirakler.

Det siste sitatet viser med all ønskelig klarhet hvor alvorlig SF tar på dette spørsmålet: "Skulle sosiale forandringer i Noreg bli møtt med valds-makt, kupp eller intervensjon, må folket sjølsagt verja seg med de middel som er nødvendige."

Først: hvilke middel er nødvendige? Hvorfor sier ikke SF "...med våpen i hånd."? Fordi de er redde for å stå fram som virkelige revolusjonære? Vi påstår det. Så til neste spørsmål: hvor skal folket få "de nødvendige midlene" fra? Er det så at SF vil bevæpne folket i en revolusjonær situasjon? I så fall er det en bra ting. Eller mener SF at når reaksjonen begynner å mobilisere må folket begynne å forsvare seg med de midler de måtte ha for hånden, eventuelt få våpen etter at et kupp er begynt. Dette er en dødslinje i egentlig forstand, det ville drukne enhver revolusjon i et blodbad. Dersom ikke et "revolusjonært" parti har et mer ansvarlig forhold overfor de folkene de forsøker å mobilisere til revolusjonen, er vi nødt til å si: "Her er det muligens mye bra vilje, med dette partiet kan dere ikke stole på. Til tross for alle vakre ord, vil et slikt parti stille dere forsvarsløse overfor reaksjonen."

**DEN SOM LÅSER SEG INNE I SITT
HUS
NÅR KAMPENE BEGYNNER
OG LAR ANDRE KJEMPE FOR SEG
HAN MÅ FORSTÅ:
DEN SOM IKKE DELTAR I KAMPEN
VIL DELTA I NEDERLAGET.
SKY ALDRI KAMPEN
MOT DEM SOM VIL UNNGÅ KAMP,
FOR DE VIL KJEMPE FOR
FIENDENS SAKER
SOM IKKE HAR KJEMPET FOR
SINE EGNE.**

(BRECHT)

Å si at SF vil arbeide for en fredelig revolusjon, men ta det forbehold at dersom den blir møtt med vold må folket forsvare seg etc., er nettopp å kjøre fram en slik linje som ikke folket bør stole på.

"Det har ikkje vore sosialistiske omveltningar i land som beinveges kan jamførast med Noreg. Dei konkrete røyntslene frå kamp for sosialisme under slike vilkår er avgrensa. Ein detaljert og eintydig res-ept på korleis overgangen kan bli i Noreg, kan difor ikkje stillas opp."

For det første: Vi har erfaringer fra land som kan sidestilles med Norge. Nemlig de negative erfaringene fra Tyskland - erfaringer som SF er i ferd med å gjøre opp igjen. For det andre: Selv om vi ikke hadde hatt erfaringer andre steder fra, skulle det forhindre oss fra å legge planer? Nei, tvertimot, det gjør det jo enda mer brennende nødvendig å legge planer.

Den uunngåelige konklusjonen er: Sosialistisk Folkeparti er ikke et revolusjonært, men et reformistisk parti som av opportunistiske grunner gjerne vil være "litt revolusjonært". Om deres praksis og politikk - som bare er basert på et håp om å unngå væpnet konflikt med monopolborgerskapet og deres imperialistiske allierte - skulle vinne fram, vil folket og revolusjonen være dømt til nederlag.